

Sprawa T-88/01

Sniace, SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

**Pomoc państwa — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Decyzja
dotycząca indywidualnie skarżącej**

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w składzie powiększonym) z dnia
14 kwietnia 2005 r. II - 1168

Streszczenie wyroku

- 1. Postępowanie — Interwencja — Wniosek niepopierający żądań jednej ze stron — Niedopuszczalność — Bezwzględna przeszkoda procesowa — Badanie z urzędu przez sąd — Brak legitymacji czynnej strony skarżącej
(statut Trybunału Sprawiedliwości, art. 40 akapit czwarty; regulamin Sądu, art. 113 i 116 § 3)*

2. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie — Decyzja Komisji kończąca procedurę w przedmiocie pomocy państwa — Przedsiębiorstwo konkurencyjne względem przedsiębiorstwa będącego beneficjentem pomocy — Prawo do wniesienia skargi — Przesłanki*
(art. 88 ust. 2 WE i art. 230 akapit czwarty WE)

1. Zgodnie z art. 40 akapit czwarty statutu Trybunału Sprawiedliwości wniosek interwencyjny nie może mieć innego przedmiotu niż poparcie jednej ze stron. Ponadto zgodnie z art. 116 § 3 regulaminu Sądu interwenient akceptuje stan sprawy, w jakim się ona znajduje w chwili jego wstąpienia. Jednakże Sąd może, na mocy art. 113 regulaminu, w każdym czasie rozważyć z urzędu, czy zachodzi niedopuszczalność skargi ze względu na bezwzględne przeszkody procesowe, w tym przeszkody powołane przez interwenientów. Niedopuszczalność skargi związana z legitymacją czynną strony skarżącej stanowi taką bezwzględną przeszkodę procesową.

(por. pkt 49, 52, 53)

2. Zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na tych samych warunkach, skargę na decyzję, których jest adresatem, oraz na decyzję, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innej osoby

dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie. Podmioty inne niż adresaci decyzji mogą utrzymywać, iż decyzja ta dotyczy ich indywidualnie, tylko wtedy, gdy ma ona wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji.

Gdy chodzi w szczególności o dziedzinę pomocy państwa, decyzja Komisji kończąca postępowanie wszczęte na podstawie art. 88 ust. 2 WE w sprawie pomocy indywidualnej dotyczy indywidualnie, poza przedsiębiorstwem — beneficjentem pomocy, przedsiębiorstw konkurujących z nim, które brały aktywny udział w tym postępowaniu, o ile środek pomocowy będący przedmiotem zaskarżonej decyzji ma znaczący wpływ na ich pozycję rynkową. Przedsiębiorstwo nie może więc powoływać się jedynie na swój status konkurenta przedsiębiorstwa — beneficjenta pomocy, ale musi ponadto udowodnić, że — uwzględniając stopień swojego ewentualnego udziału w postępowaniu

i znaczenie wpływu środka na jego pozycję rynkową — znajduje się ono w sytuacji, która indywidualizuje je w sposób podobny jak adresata decyzji. Należy uznać, że rola przedsiębiorstwa w postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi do Sądu była jedynie drugorzędna, jeżeli, po pierwsze, nie złożyło ono do Komisji żadnej skargi, oraz, po drugie, jeżeli wydaje się, że uwagi, które przedstawiło, nie miały znaczącego wpływu na przebieg tego postępowania, ponieważ w istocie poprzestało ono następnie na powtórzeniu jedynie w ogólnym zarysie pewnych stwierdzeń, które Komisja poczyniła w decyzji o wszczęciu postępowania, komentując je zwięźle bez przedstawienia żadnego konkretnego dowodu i ograniczyło się do stwierdzenia, bez sprecyzowania lub przedstawienia jakiegokolwiek dowodu, że środki, o których mowa w decyzji o rozszerzeniu postępowania, stanowią pomoc państwa i że powinny być uznane za niezgodne ze wspólnym rynkiem.

Gdy chodzi o znaczenie wpływu środka na pozycję rynkową strony skarżącej, do sądu wspólnotowego nie należy orzekanie w definitywny sposób, na etapie badania dopuszczalności skargi, o stosunkach konkurencji pomiędzy skarżącą a przedsiębiorstwem — beneficjentem pomocy. W tym kontekście to strona skarżąca powinna wskazać w należyty sposób przyczyny, dla których decyzja Komisji może zaszkodzić jej uzasadnionym interesom poprzez znaczący wpływ na jej pozycję na rynku właściwym.

(por. pkt 54–57, 59, 60)